

Βέρα Πρατικάκη

Άσε με,
ξέρω τι κάνω

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Άσε με, ξέρω τι κάνω**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Βέρα Πρατικάκη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη

ΕΞΟΦΥΛΛΟ – ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Μυρτώ Δεληβοριά

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Χάρης Βαλσάμης

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Βέρα Πρατικάκη, 2022

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2022

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4520-5

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4521-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

Βέρα Πρατικάκη

Άσε με,
ξέρω τι κάνω

Εικονογράφηση: Μυρτώ Δεληβοριά

Στον Βαγγέλη, τον πύργο στη δική μου σκακιέρα.

*Στη Βαλέρια, που με ενέπνευσε με τις συζητήσεις μας
και τις «επιθέσεις αγάπης της».*

Στη μαμά μου, για πολλούς λόγους.

*Σε τρία άτομα που με έναν παράξενο τρόπο
συνδέονται και δε συνδέονται.*

Αντί προλόγου

Δεν μπορούμε να γιατρέψουμε τον κόσμο σήμερα, αλλά μπορούμε να ξεκινήσουμε με μια συμπονετική φωνή, μια καρδιά γεμάτη αγάπη και μια πράξη καλοσύνης.

ΜΕΡΙ ΝΤΕΪΒΙΣ

Το να εμπιστευόμαστε είναι δύσκολο. Το να ξέρουμε ποιον να εμπιστευτούμε είναι ακόμα πιο δύσκολο.

ΜΑΡΙΑ Β. ΣΝΑΪΝΤΕΡ

Μερικές φορές το μυαλό έχει ανάγκη να πιστέψει ένα ψέμα

Ρε παιδιά, ακούσατε για το παλιό αρχοντικό;» είπε ο Στέλιος τελειώνοντας ακόμα ένα σετ από έλξεις.

«Ναι, κάποιοι είπαν ότι τις τελευταίες μέρες ακούνε πάλι θορύβους», είπε ο Αλέξανδρος συνεχίζοντας να κάνει διάδρομο όσο πιο χαλαρά γινόταν.

«Πάμε να δούμε τι γίνεται;»

«Τι, τώρα;» μπήκα κι εγώ στη συζήτηση.

«Γιατί; Έχεις τίποτα καλύτερο να κάνεις σαββατιάτικα; Ή μήπως... φοβάσαι;»

Αν ήθελα να ήμουν ειλικρινής, θα έπρεπε να απαντήσω ναι και στα δύο. Και ήθελα να τελειώσω με τα βάρη, γιατί έτσι αδύνατος που ήμουν σαν καρφίτσα, αν δε φούσκωνα λιγάκι, πολύ φοβάμαι πως κανένα κορίτσι δε θα γυρνούσε να με κοιτάξει. Και δεν ήμουν και τόσο έτοιμος να πάω να δω τι συνέβαινε στο παλιό αρχοντικό. Όμως οι άλλοι δυο είχαν ψηθεί.

«Πάνο, θα ῥθεις;» τον κάλεσε κι αυτόν ο Στέλιος.

Τον στραβοκοίταξα, αλλά δεν έδωσε σημασία. Τον τελευταίο καιρό καλούσε συνέχεια και τον καινούριο, ό,τι κι αν κάναμε. Δεν είναι ότi ζήλευα, σιγά μη ζήλευα αυτόν τον τύπο με τα τατουάζ και τα σκουλαρίκια. Σαν κινούμενο γκράφιτι ήταν. Εγώ με τον Στέλιο ήμασταν σαν αδέρφια, μαζί από νήπια. Δεν είναι ότi ζήλευα, όχι, αλλά όπως και να το κάνουμε, θα προτιμούσα να μην ερχόταν μαζί μας συνέχεια. Μου την έδινε στα νεύρα αυτός ο καινούριος, γιατί όλο μιλούσε με τον Στέλιο ενώ εμένα και τον Αλέξανδρο μας κοιτούσε σαν να μη μας έβλεπε καν, και όλο σκορπούσε λεφτά από δω και από κει παριστάνοντας τον καμπόσο.

Ο καινούριος, που εδώ και ώρα επιδείκνυε τους δικεφάλους του μπροστά στον καθρέφτη και χάζευε μια γυμνάστρια, πήρε ένα ύφος απόλυτης βαρεμάρας και αδιαφορίας, αλλά τελικά συμφώνησε. Κι έτσι πήγαμε προς τα ποδήλατά μας, ο Αλέξανδρος, κλασικά, είχε έρθει με το ηλεκτρικό, μην κουραστεί το παιδί.

«Τι έκανες στο ποδήλατό σου;» ρώτησα τον Στέλιο καθώς ξεκλείδωνα το δικό μου. Είχαμε αγοράσει μαζί πριν από χρόνια τα ποδήλατά μας, θέλαμε να είναι ίδια. Τώρα όμως εκείνος είχε βάψει το δικό του με μαύρο σπρέι, το είχε γεμίσει με γκράφιτι και είχε στερεώσει και ένα τεράστιο ηχείο, λες και δε γινόταν να μην ακούει ντεθ μέταλ στη διαπασών καθώς έκανε πετάλι. Ξεχώριζε από μακριά.

«Ωραίο δεν το έκανα;»

Δεν απάντησα.

«Ρε μάγκες, πάτε καλά;» πετάχτηκε τότε ο Πάνος. «Κάθεστε και ασχολείστε με ποδήλατα; Τα ποδήλατα είναι για τρίχρονα», είπε, πράγμα τελείως χαζό, αφού τα περισσότερα τρίχρονα δεν μπορούν να κάνουν ποδήλατο. Εκείνος φυσικά είχε βρει τρόπο να έχει μηχανάκι.

«Δεν παίζει να 'χεις δίπλωμα γι' αυτό, ε;»

«Σιγά, ρε μεγάλε, και τι έγινε; Πενηντάρι Glx είναι, δεν είναι και κάτι φοβερό. Ποιος θα με σταματήσει, ας πούμε;»

Στράφηκε προς τον Στέλιο.

«Άντε, κανόνισέ το κι εσύ να έρθω μια μέρα να φτιάξουμε ένα και για σένα. Κι εγώ μόνος μου το έφτιαξα. Ένα φιλαράκι έχει συνεργείο και θα μας βρει ό,τι χρειαζόμαστε σχεδόν τζάμπα».

Ήταν η τέταρτη φορά που τον άκουγα να του το λέει από τότε που είχε εισβάλει στην παρέα μας. Ήξερα ότι ο Στέλιος είχε αρχίσει να το σκέφτεται σοβαρά. Περνούσε μια παράξενη φάση τελευταία. Μέχρι τώρα όμως δε φαινόταν να δίνει ιδιαίτερη σημασία. Μέχρι τώρα επίσης είχε και το ποδήλατό του, ακόμα και αν είχε πάθει μετάλλαξη, και έτσι ένιωθα να υπερέχω σε έναν αόρατο αλλά πολύ υπαρκτό ανταγωνισμό στον οποίο ξεκάθαρα είχα μπει με τον καινούριο. *Δε θα σου περάσει, Πάνο*, είπα από μέσα μου. Και τότε αναγκάστηκα να παραδεχτώ πως ίσως και να ζήλευα λίγο. Μόνο λίγο όμως

μου επέτρεπε ο εγωισμός μου να παραδεχτώ. Εντάξει, και τι έγινε;

Ο καινούριος γύρισε το καπέλο του ανάποδα –πόση επίδειξη πια, έλεος!– και ξεκίνησε με μια σουζα και μια υπέρμετρη αυτοπεποίθηση. Κάπως έτσι λοιπόν ξεκίνησαν όλα. Τότε ακόμα δεν είχα ιδέα σε τι περιπέτεια θα έμπλεκα και πόσο πολύ θα άλλαζε η ζωή μου τις επόμενες μέρες.

Τα τελευταία τρία χρόνια, από τότε που πατήσαμε το πόδι μας στο γυμνάσιο, το νιώσαμε όλοι μας, άλλη φάση πια. Και τα Σαββατοκύριακά μας χρειαζόταν να αλλάξουν. Ξεκινήσαμε τα βάρη στο γυμναστήριο, τα άφτερ σείβ και τα προφίλ στο Instagram. Στην περίπτωση του Αλέξανδρου, κυρίως το προφίλ στο Instagram και τα παιχνίδια. Και στο γυμναστήριο ήταν που γνωρίσαμε τον Πάνο. Από εκεί ξεκίνησε η κάτω βόλτα της φιλίας μου με τον Στέλιο. Στην αρχή τον είχα υποτιμήσει τον καινούριο, θεώρησα πως ήταν απλώς ένας περαστικός. Αλλά τις πραγματικές απειλές δεν τις αντιλαμβάνεσαι μέχρι να είναι πια πολύ αργά.

Έτσι τώρα ο Πάνος ήταν συνέχεια μες στα πόδια μας και μας έκανε τον έξυπνο. Κερνούσε πάντα όπου πηγαίναμε –ένας θεός ξέρει πώς είχε πάντα τόσα λεφτά πάνω του–, έκανε φιγούρες με το μηχανάκι του και εμείς με τα ποδήλατα από πίσω τρώγαμε τη σκόνη του. Σίγουρα καθόλου τυχαίο.

Το παλιό αρχοντικό εμφανίστηκε ανάμεσα στα δέ-

ντρα. Εδώ και χρόνια παρέμενε ξεχασμένο. Λες και έβαζε όλες του τις δυνάμεις να σταθεί όρθιο μόνο και μόνο επειδή έλπιζε πως κάποια στιγμή θα το ξαναθυμόταν κάποιος και θα έπαιρνε ζωή. Τα παράθυρά του ήταν σπασμένα, σαν να ήθελε να βλέπει έξω, αλλά όχι και τελείως ανοιχτά, γιατί είχε πράγματα να κρύψει. Αυτό το γνώριζαν όλοι. Το τι ακριβώς όμως, ήταν για χρόνια θέμα συζήτησης. Ο κόσμος το απέφευγε.

Οι ιστορίες στην περιοχή για το παλιό αρχοντικό έδιναν και έπαιρναν. Όλοι μας τις είχαμε ακούσει. Ο καθένας διάλεγε αυτή που προτιμούσε ή που τον βόλευε ανάλογα με την ιστορία που ήθελε να πει. Το κοινό στοιχείο σε όλες όμως ήταν ότι καμία οικογένεια δεν κατάφερε να ζήσει για πολλά χρόνια ευτυχισμένη μέσα σε αυτό το σπίτι. Τώρα αν έφταιγαν τα συγκεκριμένα ντουβάρια ή κάτι άλλο δεν το ξέρει κανείς.

«Παιδιά, από δω!» φώναξε ο Στέλιος και με έβγαλε από τις σκέψεις μου.

Βρήκαμε ένα άνοιγμα που υπήρχε στον πανύψηλο φράχτη και συρθήκαμε μέσα. Τα αγριόχορτα του κήπου έφταναν μέχρι το γόνατό μου. Ξαφνικά ένιωσα μια μεγάλη περιέργεια να το εξερευνήσω. Το ίδιο πρέπει να ένιωσε και ο Αλέξανδρος, που ετοιμάστηκε να τραβήξει βίντεο.

«Θα γίνει τέλειο στόρι», είπε και με προσπέρασε για να πάρει την πρώτη λήψη. «Κάπως έτσι ξεκινάς και γίνεσαι ίνφλουενσερ».

Ο Στέλιος μάς ακολουθούσε και ο καινούριος ήταν ο λιγότερο ενδιαφερόμενος ή ο περισσότερο αδιάφορος τέλος πάντων και ερχόταν με το πάσο του.

Καθώς μπαίναμε, ο αρχικός ενθουσιασμός συνδυάστηκε με έναν ελαφρύ φόβο. Όλοι οι χώροι ήταν σκοτεινοί και σκονισμένοι. Παλιά, βαριά έπιπλα ήταν αφημένα στον χώρο και έμοιαζαν με απομεινάρια μιας άλλης ζωής.

«Αυτό θα ήταν το γραφείο του ιδιοκτήτη», είπε ο Στέλιος δείχνοντας ένα δωμάτιο γεμάτο βιβλιοθήκες.

Ο καινούριος έβγαλε ένα μαχαίρι από την τσέπη του και άρχισε να σκαλίζει κάτι στο ξύλο.

«Τι με κοιτάτε έτσι;»

Προφανώς για κάποιο λόγο δεν το θεωρούσε παράξενο το να κουβαλάει μαχαίρι στην τσέπη του και να χαράζει αυθόρμητα το γραφείο.

«Δηλαδή εσύ, πριν βγεις από το σπίτι, είσαι σε φάση λεφτά, κλειδιά, μαχαίρι;» του είπα, αλλά εκείνος απλώς γέλασε αδιάφορα και συνέχισε να χαράζει το ξύλο.

«Τελείως φλώροι είστε, ρε», μας είπε.

Ότι και να 'λεγε, πάντως, εμένα μου φαινόταν πως έκανε απλώς σαν σκυλί που μάρκαρε την περιοχή του. Όσο εγώ αποθαρρυνόμουν, ο Στέλιος θαμπωνόταν. Πέρασα τα δάχτυλά μου πάνω από αυτό που είχε χαράξει: Ο *Απαρέτητος* είχε γράψει. Και ανορθόγραφα κióλας.

«Α, είχε και κάβα ο ιδιοκτήτης», είπα προχωρώντας στο διπλανό δωμάτιο.

«Ωραίος ο τύπος!» σχολίασε τότε ο Στέλιος.

«Λικέρ είναι αυτό; Βάλε λίγο!» πετάχτηκε ο καινούριος.

«Ύστερα από τόσα χρόνια;»

«Δεν παθαίνει τίποτα το λικέρ. Φέρε να δοκιμάσω».

Του έδωσα το μπουκάλι. Καθόλου δε με ενδιέφερε άλλωστε το παιδί. Αν ήθελε να πiei ληγμένο λικέρ, ας έπινε. Το κατέβασε σχεδόν όλο μονορούφι. Τρόμαξα.

Οι άλλοι γέλασαν, αν και κάπως παγωμένα.

«Έχει ακόμα πολλά από τα πράγματά τους εδώ. Α, και μια σκακιέρα».

Γύρισε και με κοίταξε.

«Ρε, εσύ δεν...;» είπε ο καινούριος κοιτώντας με. Χρησιμοποιώντας το «εσύ» αναρωτήθηκα αν θυμόταν το όνομά μου.

«Εγώ δεν τι;»

«Εσύ δε μας έχεις φάει τα αυτιά ότι ξέρεις σκάκι; Εσύ δεν είσαι από τα σπασικλάκια που δεν ξέρουν τι να την κάνουν την εξυπνάδα τους και τη βρίσκουν με το να κάθονται με τις ώρες να μετακινούν πιόνια πάνω στα τετραγωνάκια;»

Ήθελα να του φέρω τη σκακιέρα στο κεφάλι, αλλά τη λυπόμουν.

«Αν θες να ξέρεις, το σκάκι είναι το γυμναστήριο του μυαλού».

Ήταν το πρώτο πράγμα που μου ήρθε να πω για να με υποστηρίξω, αλλά μόλις βγήκαν οι λέξεις από το

στόμα μου, κατάλαβα πως το ότι του είχα μόλις απαντήσει με ένα σοβαρό επιχείρημα δεν ενίσχυε καθόλου τη θέση μου.

Ο καινούριος γέλασε κοροϊδευτικά και μου χάιδεψε τα μαλλιά λες και ήμουν παιδάκι.

«Μέσα από το σκάκι μαθαίνεις να είσαι παίκτης και όχι πιόνι στη ζωή σου», πρόσθεσα σε μια μάταιη προσπάθεια να βελτιώσω κάπως την κατάσταση.

«Εγώ δεν είμαι πιόνι κανενός. Ούτε θα γίνω ποτέ. Είμαι παίκτης και κάνω ό,τι γουστάρω. Και δε χρειάζομαι κανένα τετραγωνάκι να μου το μάθει αυτό».

«Μπορούμε να σταματήσουμε αυτή την κουβέντα;» μούγκρισα ενοχλημένος όσο ακόμα είχα τον έλεγχο του εαυτού μου.

Με κοίταξε με τόση υπεροψία που με έπιασε αηδία.

«Ε, παιδιά, έχει κι από δω», είπε τότε ο Στέλιος δείχνοντάς μας τη στριφογυριστή σκάλα με τη σιδερένια κουπαστή.

Κοιταχτήκαμε και ένα ένα τα πόδια μας βρέθηκαν πάνω στα σκαλοπάτια, που κάτω από τις χοντρές μας σόλες έτριζαν σε ένδειξη διαμαρτυρίας, καθώς τα ξυπνούσαμε απότομα από τον βαθύ τους ύπνο. Ο Αλέξανδρος τα έβαλε στο πλάνο κάνοντας το ντοκιμαντέρ του πιο ατμοσφαιρικό.

Στον πάνω όροφο βρίσκονταν τα υπνοδωμάτια. Μας έπιασε μια διάθεση για εξερεύνηση και αρχίσαμε να ψαχουλεύουμε τα πάντα.

«Ρε, κοιτάξτε τι φορούσαν τότε οι γυναίκες!»

Ο Πάνος είχε ξετρυπώσει παλιά γυναικεία εσώρουχα από τα συρτάρια. Ότι να 'ναι ήταν το παιδί.

«Για να δω!»

Ο καινούριος έκανε αυτό που κρατούσε σφεντόνα και πέταξε στον Στέλιο ένα άλλο.

«Ίου!»

«Καθαρά είναι, ρε βλάκα, στο συρτάρι ήταν».

«Είσαι ηλίθιος».

Τελείως απροσάρμοστο ήταν αυτό το παιδί. Με βλέμμα φρίκης είδα ότι ο Στέλιος γέλασε.

«Και υπάρχει ακόμη κόσμος που πιστεύει ότι όντως είναι στοιχειωμένο;»

«Έτσι φαίνεται».

«Τι βλακείες, μωρέ! Ακούς εκεί στοιχειωμένο. Μια χαρά σπιταρόνα χαραμίζεται. Εγώ ευχαρίστως θα την αγόραζα. Δε φοβάμαι τέτοια πράγματα. Και ίσως το κάνω κιόλας, εδώ που τα λέμε».

«Με τι λεφτά;»

«Οι δουλειές πάνε καλά», είπε ο Πάνος και μας έκλεισε το μάτι. Δεν έχανε ευκαιρία να παρουσιάζεται ως διαφορετικός και ανώτερος.

«Όντως;» είπε εντυπωσιασμένος ο Στέλιος.

«Γιατί νομίζεις ότι άφησα το σχολείο; Στις μέρες μας πρέπει απλώς να δεις πώς θα βγάλεις χρήματα. Όλα από αυτό εξαρτώνται. Εμένα με βοήθησε ένα φιλαράκι να ξεκινήσω και τώρα δουλεύουμε μαζί».

«Ω!»

«Κάπως έτσι ξεκινάει κανείς», είπε κοιτώντας τον Στέλιο. «Μην ανησυχείς, έχω από καιρό δει σε σένα κάτι. Δεν ξέρω τι, αλλά σαν κάτι να μου λέει πως κατά βάθος είσαι γεννημένος για εκατομμυριούχος. Απλώς τυχαίνει να σου λείπουν μερικά εκατομμυριάκια. Αλλά αν θες βοήθεια, ίσως κάτι να μπορώ να κάνω για σένα. Ταιριάζουν οι κοσμοθεωρίες μας κιόλας από ό,τι καταλαβαίνω, πράγμα πολύ σημαντικό όταν επιλέγεις συνεργάτες. Δε βάζεις όποιον κι όποιον μέσα στη δουλειά».

Και λέγοντας αυτά, γύρισε και μας κοίταξε.

«Μην το πάρετε προσωπικά, ή και πάρτε το, δε με νοιάζει, αλλά οι δικές μας κοσμοθεωρίες δεν είναι και πολύ κοντά, οπότε καλύτερα τελειώστε σχολείο και φροντιστήριο εσείς και καλή τύχη!» κάγχασε.

«Σιγά, μωρέ!» Ήθελα να του κοπανήσω μια στη μούρη. Τον μίσησα. Δε χρειαζόταν κάτι άλλο. Το ίδιο έβλεπα πως ήθελε κι ο Αλέξανδρος. Ο Στέλιος ήταν λίγο αμήχανος.

«Τι, όντως;» είπε αφού προφανώς κολακεύτηκε σκεφτόμενος τα λόγια που είχε απευθύνει σε εκείνον.

«Ναι, ρε! Αφού εγώ για τα φιλαράκια μου κάνω τα πάντα. Αλλά είσαι λίγο μικρός ακόμα, σκέψου το, αν θες, και αν είναι, το συζητάμε. Χαλάρωσε, δε σε πιέζει κανείς».

Όσο και αν δεν ήθελα να το πιστέψω, έβλεπα πως τον γοήτευαν ο ψευτο-δυναμισμός και η μαγκιά του και-

νούριου, όπως και όλα αυτά που του υποσχόταν. Σαν να είχε τη λύση για τα πάντα. Ούτε ο ίδιος ο Θεός τόσο πολύ. Ο τρόπος που τον κοιτούσε ήταν σαν να έβλεπε το ίνδαλμά του. Τον άνθρωπο που θα τον έκανε να μεταλλαχτεί από κατά γενική ομολογία ξενέρωτος σε άντρα που θα έκανε όλα του τα όνειρα πραγματικότητα.

«Πάμε;» είπε τότε ο καινούριος σαν να μην έτρεχε τίποτα.

Ο Στέλιος τον ακολούθησε προς τα κάτω. Ο Αλέξανδρος ήταν στον κόσμο του. Είχε τελειώσει με το βιντεάκι και το ανέβαζε στο προφίλ του. Κατεβαίναμε τις σκάλες ένας ένας, ο καθένας απορροφημένος στα δικά του. Τότε ακούσαμε έναν θόρυβο που μας έκανε όλους να παγώσουμε. Το μυαλό μας, άθελά μας, πήγε στις ιστορίες για τα φαντάσματα.

«Τι... ήταν αυτό;»

«Ει... είναι κανείς άλλος εδώ;» ρώτησε ο καινούριος, που μας το έπαιζε και μάγκας.

«Ακούστηκαν σαν βήματα».

«Βήματα;»

Έλεσε σιωπή. Όλοι περιμέναμε, ο καθένας στο δικό του σκαλοπάτι, να ακούσουμε και δεύτερη φορά τον ήχο, λες και για κάποιο λόγο ήταν δεδομένο πως θα υπήρχε επανάληψη. Ύστερα από λίγο, ένας αρουραίος πέρασε τρέχοντας από τη μια πόρτα στην άλλη. Ο Αλέξανδρος κι εγώ τσιρίζαμε.

«Ρε, μην είστε φλώροι. Ένας αρουραίος είναι».

Καταλήξαμε πως αυτός είχε προκαλέσει τον θόρυβο λίγο πιο πριν, και ας ξέραμε όλοι κατά βάθος ότι οι δυο ήχοι ήταν εντελώς διαφορετικοί. Μερικές φορές το μυαλό έχει ανάγκη να πιστέψει ένα ψέμα. Το δικό μου όμως δυσκολευόταν να πειστεί. Ήμουν σίγουρος πως ο ήχος ήταν από βήματα. Εννοώ βήματα κανονικού ανθρώπου και όχι αρουραίου.

Οι υπόλοιποι είχαν ήδη αλλάξει θέμα συζήτησης.

«Πάμε για μπέργκερ;» ρώτησε ο Στέλιος απευθυνόμενος κυρίως στον καινούριο.

«Εγώ μπορώ», απάντησα. «Απλώς να στείλω στους γονείς μου».

Ο Αλέξανδρος δε μίλησε, σχολίαζε ένα post.

«Δεν μπορώ, έχω δουλειά», είπε ο καινούριος.

«Καλά, δεν πειράζει», βιάστηκα να απαντήσω. «Δε χανόμαστε, άλλη φορά έρχεσαι μαζί μας. Πού σκεφτόσουν να πάμε;» ρώτησα τον Στέλιο.

«Άσε καλύτερα», απάντησε. «Πάμε άλλη φορά όλοι μαζί».

Ο καινούριος με κοίταξε με ένα πλάγιο βλέμμα και ήξερα ότι με είχε νικήσει. Το σώμα μου σφίχτηκε. Λες και όλα τα νεύρα είχαν συγκεντρωθεί στο στομάχι μου. Ένας ένας βγήκαμε από το σπίτι. Είχε αρχίσει να σκοτεινιάζει και κανείς μας δε σκόπευε να μείνει παραπάνω. Καθώς έκλεινα την πόρτα, όμως, άκουσα και πάλι τον θόρυβο και τότε ήταν που τον πρόσεξα...

...ήταν σκονισμένος. Η χρυσή κορνίζα του είχε ξε-

φλουδίσει. Ένας μεγάλος, ολόσωμος καθρέφτης ήταν κρεμασμένος ακριβώς απέναντί μου. Και παρόλο που ήταν θαμπός και σκοτεινός, ήμουν σίγουρος πως είδα δυο μάτια. Δυο μάτια με ένα βαθύ βλέμμα, που τα κοίταξα για μια στιγμή και ύστερα, μόλις ανοιγόκλεισα τα δικά μου, εξαφανίστηκαν.

Με ένα ελαφρύ σπρώξιμο η πόρτα άνοιξε

Δεν μπορούσα να βγάλω από το μυαλό μου την εικόνα των ματιών στον καθρέφτη. Δε νομίζω πως τα είχα φανταστεί, αλλά πώς γίνεται να εξαφανίστηκαν την αμέσως επόμενη στιγμή; Τι συνέβαινε στο παλιό αρχοντικό; Διάφορα σενάρια στριφογύριζαν στο μυαλό μου όλη μέρα και δε με άφηναν να παρακολουθήσω λέξη από το μάθημα. Όμως ένας καλός μαθητής, που όπως μάλλον φαντάζεστε ότι ήμουν, έχει το πλεονέκτημα, τις φορές που είναι αφηρημένος, να τον αφήνουν στην ησυχία του.

Αναρωτήθηκα αν έπρεπε να πω στους άλλους δυο τι είχα δει. Κοίταξα τον Αλέξανδρο στο μπροστινό θρανίο. Κοιμόταν όρθιος. Πρέπει να έπαιζε παιχνίδια όλο το βράδυ και τώρα συμπλήρωνε ύπνο. Ο Στέλιος, πάλι, είχε βγάλει το κινητό του κάτω από το βιβλίο του. Ήξερα με ποιον μιλούσε και ήμουν έτοιμος να τον καρφώσω,

έτσι από καθαρή ζήλια και κακία. Αν το έλεγα σε εκείνον, θα το μετέφερε σίγουρα και στον καινούριο. Με τίποτα. Άραγε αν ο καινούριος ήταν στην ίδια τάξη μαζί μας, ο Στέλιος θα εξακολουθούσε να κάθεται δίπλα μου ή θα με παρατούσε για χάρη του ανεγκέφαλου ξερόλα φιγουρατζή; Το μυαλό μου δεν ήθελε με τίποτα να παραδεχτεί αυτό που διαισθανόμουν. Ευτυχώς δε διατρέχαμε αυτόν τον κίνδυνο. Το μόνο που έλπιζα ήταν να καταλάβαινε σύντομα πόσο κενός ήταν αυτός ο άνθρωπος και πως είχε θαμπωθεί επειδή περνούσε μια φάση. Όχι, δε θα το έλεγα σε κανέναν. Τουλάχιστον όχι πριν καταλάβω τι συνέβαινε. Έπρεπε να πάω μόνος μου αυτή τη φορά.

Και έτσι, μετά το σχολείο βρέθηκα ξανά έξω από το παλιό αρχοντικό. Ο αέρας φυσούσε δυνατά και κουνούσε τα κλαδιά των δέντρων με έναν τρόπο που μου φάνηκε σαν να προσπαθούσαν να με διώξουν. Πέρασα από το άνοιγμα του φράχτη, μέσα από τα αγριόχορτα, και έπιασα το κρύο σιδερένιο πόμολο. Με ένα ελαφρύ σπρώξιμο η πόρτα άνοιξε. Πήρα μια βαθιά αναπνοή, και αφού βεβαιώθηκα ότι δεν υπήρχε κανείς δεξιά και αριστερά, μπήκα. Κοίταξα κατευθείαν τον καθρέφτη. Ήταν κενός. Ανακούφιση και απογοήτευση ταυτόχρονα.

«Είναι κανείς εδώ;»

Ήταν διαφορετικά τώρα που ήμουν μόνος μου. Αγνόησα επιδεικτικά μερικά τσιμπήματα φόβου και προχώρησα. Τότε πρόσεξα πως απέναντι ακριβώς από τον κα-

θρέφτη υπήρχε μια πόρτα, όμοια με την ταπετσαρία. Δεν την είχαμε προσέξει την προηγούμενη φορά.

«Είναι κανείς εδώ;» ξαναρώτησα.

Ο ήχος της φωνής μου έμεινε μετέωρος για λίγο και ύστερα έσβησε. Στο σπίτι επικρατούσε απόλυτη ησυχία. Το μόνο που ακουγόταν ήταν ο αέρας που λυσσομανούσε απ' έξω. Προχώρησα και χτύπησα διακριτικά την πόρτα. Καμία αντίδραση. Την άνοιξα και μπροστά μου εμφανίστηκε μια σκοτεινή σκάλα.

Εκείνη τη στιγμή, ένα κομμάτι μου ούρλιαζε να φύγω μακριά, μου θύμιζε όλες τις φήμες που κυκλοφορούσαν για αυτό το σπίτι, αλλά ένα άλλο κομμάτι μου ήταν έτοιμο να πλησιάσει και να κατεβεί τα σκαλιά. Δεν ξέρω πώς θα ήταν η ζωή μου αν είχα ακούσει την πρώτη πλευρά και είχα φύγει.

Προχώρησα στο κεφαλόσκαλο και ένιωσα τα πόδια μου να βυθίζονται σε ένα παχύ, μαλακό χαλί, όπως αυτά που έχουν στις ταινίες. Το φως από την ανοιχτή εξώπορτα δεν μπορούσε να φτάσει πολύ μακριά.

Καθώς έκανα ακόμα ένα βήμα...

Μπαπ!

Μέχρι να καταλάβω ότι ήταν απλώς ένα ρεύμα αέρα που είχε κλείσει την πόρτα πίσω μου, η καρδιά μου είχε πάει και είχε έρθει από την Κούλουρη πενήντα φορές.

Βυθίστηκα στο σκοτάδι. Ήταν τόσο πυκνό που νόμιζα πως θα με πλάκωνε και θα με εμπόδιζε να συνεχίσω. Έψαξα για το κινητό μου. Άναψα τον φακό. Κάπως κα-

λύτερα. Άκουγα την καρδιά μου που χτυπούσε. Έπιασα τη σιδερένια κουπαστή με το ένα χέρι και με το άλλο κρατούσα γερά τον φακό. Σαν τα πόδια μου να με οδηγούσαν από μόνα τους. Καθώς βυθίζονταν στα σκαλοπάτια, ο θόρυβος από τα αθλητικά μου απορροφούνταν σε κάθε μου βήμα.

Πρέπει να είχα κατεβεί τουλάχιστον δέκα σκαλιά όταν άκουσα ακόμα έναν θόρυβο, τον ίδιο θόρυβο με την πρώτη φορά. Ανατρίχιασα. Είπα να γυρίσω πίσω, αλλά κάτι μέσα μου με κράτησε. Το σκοτάδι παρέμενε το ίδιο πυκνό, έδειχνε συμπαγές. Μπροστά μου έβλεπα μόνο τα επόμενα τρία σκαλιά, και όσο κατέβαινα, τόσο εμφανίζονταν κι άλλα.

Ακόμα τρία.

Ακόμα τρία.

Και άλλα τρία. Μέχρι που ξαφνικά ένιωσα ένα χέρι να κλείνει τα μάτια μου και ένα άλλο να με τραβάει στο πλάι. Το αίμα μου πάγωσε.

Όλγα, 03.09.2018

Είμαι σε έναν χώρο αναμονής. Δεν μπορώ να πιστέψω πού έχω έρθει. Έχω κάνει τις απαραίτητες εξετάσεις και έχω μαζέψει χαρτάκια με αριθμούς για τη σειρά μου. Τώρα περιμένω. Κάποια στιγμή με φωνάζουν να μπω σε ένα γραφείο. Καθώς περπατάω στον διάδρομο, εύχομαι να μην έχει κάποιον καθρέφτη. Δε θέλω να δω τον εαυτό μου. Φοβάμαι να τον αντικρίσω.

Στο γραφείο με περιμένει μια κυρία με γυαλάκια. Δείχνει υπερβολικά αθώα για το περιβάλλον στο οποίο δουλεύει.

«Πώς μπορούμε να σας εξυπηρετήσουμε;»

«Δεν ξέρω αν μπορείτε».

Συνεχίζει απτόητη.

«Σκέφτεστε να χρησιμοποιήσετε την υπηρεσία μας;»

«Δε σκέφτομαι τίποτα».

«Μήπως θα έπρεπε;»

Δεν απαντάω.

Συνεχίζει απτόητη.

«Ξέρετε, έχουμε δουλέψει με εκατοντάδες ανθρώπους με μεγάλα ποσοστά επιτυχίας».

Μου δίνει ένα φυλλάδιο ενημερωτικό. Δεν το ανοίγω. Το ανοίγει εκείνη για μένα.

«Το πρόγραμμά μας αποτελείται από δύο φάσεις», μου λέει και μου δείχνει την αντίστοιχη σελίδα στο φυλλάδιο. «Την πρώτη, που διαρκεί περίπου δέκα μέρες, μπορείτε να επιλέξετε να την ολοκληρώσετε και σίτι σας, συνοδευόμενη από κάποιο ειδικευμένο μέλος του προσωπικού μας».

Την κοιτάω χωρίς ιδιαίτερη έκφραση.

«Τη δεύτερη φάση θα χρειαστεί να την κάνετε εδώ μαζί μας και διαρκεί περισσότερο», συνεχίζει και γυρνάει μερικές σελίδες μέχρι που βρίσκει ένα άλλο σημείο στο φυλλάδιο.

Νεύω καταφατικά.

«Μου λέτε το όνομά σας, παρακαλώ;»

Της σπρώχνω την ταυτότητά μου, που ευτυχώς βρίσκεται στην τσάντα μου, που ευτυχώς βρίσκεται ακόμα μαζί μου, περασμένη στον ώμο μου.

Το σημειώνει.

Ηλικία;

Της λέω.

Είστε παντρεμένη;

Της λέω.

Αυτό συνεχίζεται για κάμποση ώρα. Κάποια στιγμή αφήνει κάτω τα χαρτιά που κρατάει και με κοιτάει.

«Σας ευχαριστούμε. Θα επικοινωνήσουμε εμείς σύντομα μαζί σας. Με τι τρόπο προτιμάτε; Τηλεφωνικά; Με μέιλ;»

Της λέω.

Το σημειώνει.

Μου δίνει την κάρτα της.

«Τελειώσαμε;» τη ρωτάω.

«Ελπίζω πως όχι», μου απαντάει και με κοιτάει με νόημα.

Περνούν μερικά δευτερόλεπτα σιωπής που φαίνονται ατέλειωτα. Κάποια στιγμή βγάζει από το συρτάρι του γραφείου της ένα τετράδιο και μου το δίνει.

«Βοηθάει να σημειώνετε», μου λέει με έμφαση.

Φεύγω. Μια πλευρά μου νιώθει περήφανη. Η άλλη παραμένει τρομοκρατημένη. Αυτή είναι που υπερισχύει. Και καθώς φεύγω, ενώ κοιτάω ακόμη το φυλλάδιο, το τυλίγω και απλώνω πάνω του λίγη σκόνη. Παίρνω μια βαθιά εισπνοή και το βασανιστήριο των σκέψεών μου τελειώνει.

Ένα βήμα μπρος, δύο πίσω. Ή αλλιώς η ιστορία της ζωής μου.

Το μυαλό μου είχε ήδη αρχίσει να δημιουργεί σκοτεινά σενάρια

Πρώτα είδα τα μάτια της. Μου φάνηκαν βαθιά. Δεν ξέρω πώς αλλιώς να τα περιγράψω. Ήταν μάτια βαθιά, ναι. Και φαίνονταν να κρύβουν πολλά. Το βλέμμα της ήταν η είσοδος σε έναν εσωτερικό λαβύρινθο. Τα πλαισίωνε ένα πρόσωπο γεμάτο σκληρές γωνίες. Παρατηρώντας την καλύτερα, το υπόλοιπο σώμα της φαινόταν απλώς να βρίσκεται εκεί. Ταυτόχρονα όμως τα πόδια της, λεπτά σαν ελατήρια, ήταν έτοιμα να της δώσουν ώθηση, να ορμήσει, αν χρειαστεί. Μου θύμιζε αιλουροειδές σε ετοιμότητα. Είχε αυτή την ηρεμία που ήξερες ότι δεν μπορούσες να εμπιστευτείς, γιατί ανά πάσα στιγμή θα μπορούσε να μετατραπεί σε επιθετικότητα. Προσπάθησα να καταλάβω την ηλικία της. Ήταν πιο κοντή από μένα, αλλά μάλλον μεγαλύτερή μου. Ήταν πολύ λεπτή. Κι όμως φαινόταν πολύ δυνατή. Ένα κορίτσι γεμάτο αντιθέσεις. Φορούσε ένα φόρεμα

λίγο μεγαλύτερο από το νούμερό της. Ήταν όμορφη, θα έλεγα.

Μου πέρασε η σκέψη ότι ήταν φάντασμα. Ότι οι φήμες που ακούγονταν για αυτό το σπίτι ήταν αληθινές. Το μυαλό μου είχε ήδη αρχίσει να δημιουργεί σκοτεινά σενάρια. Κάπως έτσι ξεκινούσαν πολλές σειρές δολοφονιών στο Netflix. Ύστερα πείστηκα ότι έπρεπε να σοβαρευτώ και επικράτησε το τμήμα της λογικής μου. Περίπου λογικής. Σκέφτηκα πως δε θα μπορούσε να είναι φάντασμα, γιατί δεν έφεγγε. Τώρα γιατί αυτό θεώρησα πως ήταν αδιαμφισβήτητο στοιχείο κανείς δεν ξέρει. Όμως εκείνη τη στιγμή με κάλυψε και ένιωσα καλύτερα.

Παρ' όλα αυτά, αυτό το κορίτσι ήταν διαφορετικό. Το κινητό μου είχε πέσει στο πάτωμα και ο φακός ήταν από την ανάποδη. Το κορίτσι κρατούσε ένα κερί αναμμένο. Το λιγοστό φως σχημάτιζε μια σκιά πίσω της. Ήταν δυσανάλογα μεγάλη. Πώς γίνεται ένας τόσο μικρόσωμος άνθρωπος να έχει μια τόσο μεγάλη σκιά; αναρωτήθηκα. Σαν να ανήκε σε άλλο άνθρωπο. Σαν να την κουβαλούσε στους ώμους της.

Κανένας από τους δυο μας δε μιλούσε. Τα βαθιά της μάτια σαν να με είχαν εγκλωβίσει σε ένα μυστηριώδες μέρος, όπου δεν μπορούσα να κάνω τίποτε άλλο παρά μόνο να αναπνέω και να στέκομαι ακίνητος. Ο χρόνος σαν να είχε παγώσει. Λες και περιμέναμε και οι δυο κάτι. Και ταυτόχρονα τίποτα. Ποτέ στη ζωή μου δεν είχα ξανανιώσει τέτοια παγωμάρα. Οι αισθήσεις μου βρίσκο-

νταν σε εγρήγορση. Ξαφνικά άκουγα τον αέρα που πάλευε με τα κλαδιά έξω από το σπίτι, μύριζα την υγρασία του δωματίου, άγγιζα τον τραχύ τοίχο πίσω μου και ένιωθα το στόμα μου κατάξερο. Τότε σκέφτηκα πως ίσως έπρεπε να είχα πει σε κάποιον ότι ερχόμουν εδώ. Ένιωσα μια ανατριχίλα να με διαπερνάει. Ήθελα να φύγω. Και δεν ήθελα κίολας.

Πέρασε αρκετή ώρα όσο προσπαθούσα να βρω τη φωνή μου. Εκείνη τη στιγμή, το να βρω και να ενώσω μερικές λέξεις μου φαινόταν από τα πιο δύσκολα πράγματα που θα μπορούσα να κάνω.

«Ποια είσαι;» ρώτησα.

Δεν αποκρίθηκε.

«Πες μου!» επέμεινα ευγενικά.

Μάταια.

«Πες μου!» απαίτησα.

Τίποτα.

«Γιατί είσαι εδώ;»

Σιωπή.

Τα μάτια της κινούνταν δεξιά κι αριστερά και σχεδόν μπορούσα να δω τις αμέτρητες σκέψεις που περνούσαν από το μυαλό της.

«Εσύ ήσουν χθες στον καθρέφτη. Θυμάμαι τα μάτια σου. Τι κάνεις εδώ;»

Έβλεπα ότι με κοιτούσε. Και παρέμενε σιωπηλή. Σκέφτηκα μήπως δε με καταλάβαινε.

«Μπορείς να ανάψεις λίγο περισσότερο φως;»

Πήρε άλλο ένα κερί και μου το έδωσε. Καταλάβαινε λοιπόν. Απλώς επέλεγε να μην απαντά.

Κοίταξα γύρω μου να δω πού βρισκόμουν. Παρόλο που ήμασταν σε ένα υπόγειο, ο χώρος ήταν καθαρός και περιποιημένος.

«Πόσο καιρό μένεις εδώ;»

Δεν πήρα απάντηση. Αυτή τη φορά όμως δεν περιμένα και κάτι διαφορετικό.

Κοίταξα το κορίτσι, σαν να ήθελα να πάρω την άδειά της, και έκανα μερικά βήματα στον χώρο. Στη μια πλευρά ήταν στοιβαγμένα τα φθαρμένα έπιπλα και μερικά παλιά αντικείμενα, ενώ στην άλλη τα πράγματα ήταν τακτοποιημένα προσεκτικά. Μερικές παλιές, καλοδιατηρημένες κούκλες, βιβλία ακουμπισμένα πάνω σε μια βελούδινη πολυθρόνα, και κάποια διακοσμητικά που είχαν σωθεί μέσα σε μια παλιά ξύλινη βιτρίνα. Το κορίτσι πρέπει να είχε φέρει και μερικά καινούρια πολύχρωμα μαξιλάρια και το λάμπτοπ της, που έκαναν αντίθεση με το παλιό εσωτερικό του αρχοντικού.

Είχα απομακρυνθεί, αλλά το κορίτσι συνέχιζε να με κοιτάει με την άκρη του ματιού της. Η σκιά πίσω της δε με άφηνε από τα μάτια της. Μου φάνηκε σαν να την προστάτευε. Συνέχισα να επεξεργάζομαι τον χώρο. Μάλλον είχα την άδειά της. Ύστερα από λίγο το κορίτσι άρχισε να έρχεται προς το μέρος μου. Δεν ήξερα πώς να ερμηνεύσω αυτή την κίνησή της και έτσι έκανα μερικά βήματα πίσω. Σκόνταψα πάνω σε μια παλιά καρέ-

κλα και έπεσα. Τότε κατάλαβα πως ακουμπούσα σε κάτι διαφορετικό. Χαμήλωσα το κερί και είδα πως το πάτωμα ήταν καλυμμένο με ροκανίδια. Τι δουλειά είχαν αυτά εδώ; Θυμήθηκα κάτι που είχα διαβάσει, ότι τα ροκανίδια αποτελούσαν υλικό για εκρηκτικούς μηχανισμούς, και το αίμα μου πάγωσε.

Το κορίτσι συνέχιζε να περπατάει αργά προς το μέρος μου. Δεν ένιωθα καλά. Το μυαλό μου προσπαθούσε να βγάλει άκρη ή έστω κάποιο νόημα απ' όλα αυτά, αλλά χωρίς ιδιαίτερη επιτυχία. Οι χειρότεροι φόβοι μου έδειχναν να επιβεβαιώνονται. Τελικά δεν έπρεπε να είχα έρθει εδώ.

Τότε έβγαλε κάτι από την τσέπη της. Κρατούσε έναν σουγιά. Έκανα ασυναίσθητα μερικά βήματα πίσω. Την κοίταξα στα μάτια. Και μέσα στα επόμενα δέκα δευτερόλεπτα πρέπει να βρισκόμουν ήδη στο κεφαλόσκαλο. Και μόνο στα μισά της σκάλας γύρισα να ρίξω άλλη μια ματιά πίσω μου. Το κορίτσι δεν είπε τίποτα. Απλώς πλησίασε και την είδα που έπιασε ένα κομμάτι ξύλου και με τον σουγιά άρχισε να το σκαλίζει. Η σκιά την είχε αγκαλιάσει ολόκληρη. Τα βλέμματά μας δε συναντήθηκαν ξανά.

Λίγο πριν φτάσω στην εξώπορτα, άκουσα τη φωνή της.

«Ευτυχία! Κάποτε ήμουν η Ευτυχία», μου είπε.

Ξαφνιάστηκα τόσο που απλώς έκλεισα την πόρτα και τάχυνα το βήμα μου προς την έξοδο. Ένας κόμπος μού έσφιγγε το στομάχι.

«Τι εννοούσε; Τι πάει να πει “κάποτε”;»

Δημήτρης, Ευτυχία, Όλγα, Στέλιος και Άδης. Πέντε διαφορετικοί άνθρωποι, πέντε διαφορετικές ζωές που συνδέονται. Επιλογές, λάθη, ενοχές, ευθύνες. Ελπίδα, δύναμη, εμπιστοσύνη, αγκαλιά και συμπαράσταση. Και γύρω από όλα αυτά μερικά γραμμάρια σκόνης.

Τελικά δεν είναι ο καθένας μόνος του, αλλά είμαστε όλοι μέρος ενός μεγαλύτερου συνόλου. Σαν το σκάκι: η κίνηση που κάνει ένα μακρινό πιόνι μπορεί να έχει τεράστιο αντίκτυπο για κάποιο άλλο.

Κάποιες φορές έρχεται μια στιγμή που βουτάς στα βαθιά.

Και αυτή η στιγμή είναι τώρα.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

Από 13 ετών

ΚΩΔ. ΜΗΧ.ΣΗΣ: 26413